

The eDisciple

A new weekly teaching email.
Gain new insight into the
stories and teachings of the Master every week.

Why did the Holy Spirit appear as “tongues of fire” descending to rest upon each of Yeshua’s disciples?

Tongues of Fire

The sound of a violent, rushing wind filled the portico, but the disciples felt no wind. The sound seemed to descend from the sky, but not a breeze stirred the air. Hebrew uses the same word (ruach, רוח) for both “wind” and “spirit.” Yeshua taught, “The ruach blows where it wishes and you hear the sound of it, but do not know where it comes from and where it is going; so is everyone who is born of the Ruach” (John 3:8). The sound lasted only a few moments, but the noise of the rushing wind drew attention throughout the Temple courts.

As the roar of a great tempest descended upon the disciples, a blaze of fire appeared above them, separating into individual flames which rained down upon them like a shower of sparks dropping from a firework. Each flame momentarily came to rest upon an individual disciple before vanishing from sight. The tongues of fire represented the endowment of the Holy Spirit—the same Spirit that rushed upon Yeshua as a dove when He emerged from His immersion in the Jordan.

The disciples were all “filled with the Holy Spirit.” The Torah uses the same terminology to describe the endowment of God’s Spirit on Joshua, Caleb, Bezalel, and Oholiab. In those examples, the Torah likens a human being to a vessel. God’s spirit can fill a human being like water can fill a jar.

The symbolic value of the “tongues” is evident. The Spirit appears as tongues of fire because the Spirit will enable the apostles to speak articulately and in languages they did not otherwise know.

The Galilean disciples began to immediately speak and prophesy in a multitude of languages that they did not know. The Hebrew word lashon (לשון) means both “tongue” and “language.” For

De eDiscipel

Een nieuwe wekelijkse onderwijs e-mail.
Verwerf elke week nieuw inzicht in de
verhalen en leringen van de Meester.

Waarom verscheen de heilige Geest als "tongen van vuur" die neerdaalden om op ieder van Yeshua's discipelen te rusten?

Tongen van Vuur

Het geluid van een hevige, ruisende wind vulde het portiek, maar de discipelen voelden geen wind. Het geluid leek uit de hemel neer te dalen, maar niet een briesje verstoorde de lucht. Het Hebreeuws gebruikt hetzelfde woord (ruach, רוח) voor zowel "wind" als "geest". Yeshua onderwees: "de ruach blaast waarheen hij wil en u hoort het geluid ervan, maar weet niet waar het vandaan komt en waar het heengaat; zo is iedereen die van de Ruach geboren is" (Johannes 3:8). Het geluid duurde slechts heel even, maar het geluid van de ruisende wind trok de aandacht in alle Tempelhoven.

Als het gebrul van een grote storm daalde het op de discipelen, boven hen verscheen een gloed van vuur, het verdeelde zich in individuele vlammen die op hen neerregenden zoals een vonkenregen van een vuurwerk neerdaalt. Elke vlam kwam even te rusten op een individuele leerling vooraleer uit het zicht te verdwijnen. De tongen van vuur vertegenwoordigden de gave van de heilige Geest—dezelfde Geest die op Yeshua afvloog als een duif toen Hij uit zijn onderdompeling in de Jordaan opdook.

De discipelen werden allen " met de heilige Geest vervuld." De Thora gebruikt dezelfde terminologie om de gave van Gods Geest op Jozua, Kaleb, Bezalel en Oholiab te beschrijven. In die voorbeelden vergelijkt de Tora een menselijk wezen met een vat. Gods geest kan een menselijk wezen vullen zoals water een pot kan vullen.

De symbolische waarde van de "tongen" is duidelijk. De Geest verschijnt als tongen van vuur, omdat de Geest de apostelen in staat zal stellen om duidelijk te spreken en in talen die ze anders niet kenden.

De Galilese discipelen begonnen onmiddellijk te spreken en te profeteren in een veelheid van talen die ze niet kenden. Het Hebreeuwse woord lasjon (לשון) betekent zowel "tong" als "taal." Bijvoorbeeld, het

example, Judaism refers to the Hebrew language as Leshon HaKodesh (לשון הקודש), i.e., the “Holy Tongue.”

When the book of Acts says that they “began to speak with other tongues” (Acts 2:4), it preserves the Semitic idiom. It should be translated to say, “They began to speak with other languages,” that is, foreign languages they did not know.

Again—in biblical Hebrew, “tongue” is idiomatic for “language.” Hebrew uses the word “lip” in a similar fashion. The Hebrew word “lip (safah, שפה)” can also mean a language. If Luke had chosen to use the word “lips” instead of “tongues” in Acts 2:4, Pentecostal Christians today would seek after the gift of speaking in lips.

jodendom verwijst naar de Hebreeuwse taal als Leshon HaKodesh (לשון הקודש), dat wil zeggen, de “Heilige Tong.”

Wanneer het boek Handelingen zegt dat ze “ met andere tongen begonnen te spreken” (Hand 2:4), bewaart het de Semitische zegswijze. Het moet worden vertaald als: “Ze begonnen met andere talen te spreken”, d.w.z. vreemde talen die ze niet kennen.

Nog eens—in het Bijbelse Hebreeuws is “tong” een uitdrukking voor “taal.” Het Hebreeuws gebruikt zo ook het woord “lip”. Het Hebreeuwse woord “lip (safah, שפה)” kan ook een taal betekenen. Als Lucas het woord “lippen” had gekozen i.p.v. “tongen” in Hand. 2:4 te gebruiken, zouden Pinksterchristenen vandaag naar de gave van het spreken in lippen streven.

